

Wyjątek stanowi dostarczenie bez obsługi koni wierzchowych z rzędem, motocykliów bez przyczepki oraz rowerów.

§ 4.

Wynagrodzenie za dostarczenie zażądanego środka przewozowego należy się za czas, w którym ten środek przewozowy faktycznie pozostawał w dyspozycji uprawnionego.

§ 5.

Jeśli zażądano dostarczenia jednego ze środków przewozowych, wyszczególnionych w pkt. 1–8 załącznika na całą dobę, rzeczywiste zaś korzystanie trwało krócej niż dobę — wynagrodzenie pieniężne wypłaca się:

a) za pierwszy, choćby tylko rozpoczęty okres trzygodzinny w wysokości 30% stawki ustalonej za pełną dobę;

b) za każdy następny, choćby tylko rozpoczęty okres trzygodzinny dolicza się po 10% stawki ustalonej za jedną dobę.

§ 6.

Przepis § 3 nie odnosi się do wypadków, gdy przy zapotrzebowaniu środka przewozowego umówiono się o wynagrodzenie, obliczane „za 1 kilometr” względnie „za 1 godz.”.

§ 7.

W razie korzystania ze środka przewozowego za wynagrodzeniem obliczanem „za 1 kilometr” względnie „za 1 godzinę” — każdy rozpoczęty kilometr drogi, względnie każdą rozpoczętą godzinę czasu, przyjmuje się jako jednostkę całą.

Przy obliczaniu wynagrodzenia według stawek „za 1 kilometr” uwzględnia się tylko jeden kierunek jazdy (docelowy).

§ 8.

Jeżeli wynagrodzenie było umówione według stawki „za 1 kilometr” wówczas każdą, choćby tylko rozpoczętą godzinę pozostawiania dostarczonego środka przewozowego w dyspozycji uprawnionego poza faktyczną jazdą, przyjmuje się za 4 kilometry przebytej drogi.

Kwotę w ten sposób obliczoną wypłaca się posiadaczowi (kierowcy) środka przewozowego łącznie z ogólną sumą wynagrodzenia, należną mu za przebytą ilość kilometrów drogi.

§ 9.

Wynagrodzenie należy się również za okresy niezbędnych przerw (postojów) w czasie jazdy, o ile te nie zostały spowodowane z winy posiadacza (kierowcy) środka przewozowego.

Za „niezbędne” są uważane przerwy (postoje) w celu nakarmienia względnie napojenia zwierząt pociągowych, uzupełnienia smarów, benzyny, względnie paliwa, naładowania, przeładowania, wyładowania i t. p.

Do przerw (niezbędnych) zalicza się również takie, które zostały spowodowane przez dysponującego środkiem przewozowym.

Wynagrodzenie za postoje oblicza się według zasad ustalonych w §§ 5, 7 względnie 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

O ile uprawniony korzysta z dostarczonego środka przewozowego, jako osobowego, obowiązany jest posiadacz (kierowca) tegoż przewieźć bezpłatnie bagaż każdej przewożonej osoby do 15 kg. wagi.

Za bagaż ponad 15 kg. uiszcza się osobną dopłatę według stawki ustalonej w rubryce „uwaga” załącznika.

Przy ogólnem jednak obciążeniu środka przewozowego, tak osobowego jak i ciężarowego względnie półciężarowego (mieszanego), należy uwzględniać: siłę oraz jakość zwierząt pociągowych, siłę mechanizmu pociągowego, jakość drogi, porę doby i roku, stan pogody, jak również rozmiar względnie miejsc i nośność samego środka przewozowego.

§ 11.

Dysponujący środkiem przewozowym obowiązany jest również pokryć wszelkie wydatki, wynikające z tytułu ewentualnych opłat rogatkowych (myt), mostowych, drogowych i t. p.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze województwa kieleckiego od dnia 1 stycznia 1929 r. do dnia 31 grudnia 1929 r.

Wojewoda: *Wł. Korsak.*